

Volám sa Ján Šuranský. Vyrastal som v rodine, v ktorej moja babka z otcovej strany mala silný vplyv na formovanie viery celej rodiny. Nemal som na výber a už ako nemluvňa som bol začlenený do katolíckej cirkvi. Ako som vyrastal, samotná moja existencia i existencia sveta, ktorý ma obklopoval, mi dokazovali, že Stvoriteľom tohto všetkého je Boh a že svet je stvorený.

Božia existencia sa mi zdala príliš vzdialená tej našej, no napriek tomu sme pravidelne chodili na omše a modlili sa ružence. To všetko sa dialo až do dňa, keď babka zomrela. Od toho dňa, mal som asi 10 rokov, sme do kostola išli len občas, snáď zo zotrvačnosti. Osobnú vieru nemal nikto z nás.

Keby sa ma niekto spýtal na vierovyznanie, tak v tom čase poviem len to, čo bolo do mňa vštepené, že som kresťan-katolík. Kostol bol však pre mňa iba vonkajšia forma prezentujúca Boha, ktorá bola príliš ďaleko od reality môjho života, a tak som si začal robiť, čo som chcel. To som ani netušil, na aký tenký ľad a na akú šikmú plochu vstupujem, pretože časom som robil už nie to, čo som chcel, ale čo som nechcel a nad čím som nemal žiadnu moc. Postupne som sa ponáral do hriechov, z ktorých sa už nedalo vymaniť. Aby som si nemusel priznať, že som otrok, ktorý často koná, čo nechce, a trápi sa kvôli tomu, čo nenávidí, klamal som sám seba a nahováral si, že som slobodný a prirodzenou súčasťou slobody je zrejme konať aj proti svojmu svedomiu.

Neverím, že existuje človek, ktorý by presne takto alebo podobne nevolal a nemodlil sa – v tej chvíli pre neho možno k neznámemu Bohu. Rovnako to bolo so mnou. Keď mi však bolo

najhoršie, alebo som niečo potreboval, tak som volal k Bohu – Stvoriteľovi. Hoci nemusel, vidím, že ma často vypočul. Ja som mu však neďakoval a na svoje volanie opätovne zabúdal. Boh ma pozdvihol z dôsledkov mojich hriechov a trápenia a opäť prišli lepšie dni, až kým som znovu neskízol do svojich hriechov.

Mal som tak 20 rokov, keď prvý raz skrze kolegu v práci Boh ku mne poslal posolstvo, svoju zvesť evanjelia. Už v úvode som ho odmietol počúvať. Jediným, čo mi z posolstva toho dňa zostalo, bolo, že Boh nemlčí pri nikom, kto je pripravený počúvať ho. Ja som vtedy ešte nebol. Prešlo tak ďalších osem rokov môjho trápenia v bahne hriechov, počas ktorých síce dominovali rôzne sebazaprenia, predsavzatia, sklamania a zlyhania, ale skutočný pokoj v živote sa nedostavil. Túžil som po pokoji, ale nedokázal som vyhrať nad hriechom – a to mi vnášalo do života nepokoj.

Začal som sa zaujímať o svetové dianie v politike a o príčiny toho, prečo sú veci také, aké sú. To ma priviedlo do ešte väčšieho zúfalstva, v ktorom som pochopil, že všetko je plné falošnosti a na nič v tomto svete sa nedá spoľahnúť. Všetko je márne, nestabilné, neverné a pomínutelné. Zmieril som sa s tým a povedal som si: „Jedz a užívaj, moja duša, čo vládzeš, lebo zajtra tu možno už nebudeš.“ Touto cestou som sa rozhodol ísť. Cestou sebeckou a materialistickou, až kým nezomriem.

Boh to však nechcel. Dal mi poznať, že žijem ako také zviera s klapkami na očiach, ktoré mi bránia rozmyšľať a vnímať okolitý svet a jeho hlbšie skutočnosti. V jeden deň, keď som šiel z práce, zrazu som začal vnímať svet okolo seba, že je stvorený a že je komplexný. Že kvety, stromy a všetko vôkol mňa je stvorené. Začal som chápať, ako má všetko svoj účel a ako všetko so všetkým súvisí. Verím, že Boh stiahol závoj, ktorý mi zatemňoval myseľ a dal mi dole

z očí klapky, ktoré mi bránili vidieť to, na čo som už bol zabudol: že svet má svojho Stvoriteľa a že má zmysel ho hľadať a pýtať sa po ňom.

Začal som volať k Stvoriteľovi a prosiť, nech mi o sebe zjaví viac. Keď som svoje myšlienky a názory konfrontoval so svojím okolím, odozvou bol iba údiv a nepochopenie. Zúfalo som túžil úprimne sa s niekým pozhovárať. Dokonca som začal chodiť opäť do kostola, ale ani tam som nenašiel nikoho, kto by mi rozumel. Rozpomenul som sa, že v mojom živote bol pred ôsmimi rokmi človek, ktorý so mnou chcel hovoriť o Bohu úprimne. Už síce nebol môj kolega, ale vyhladal som ho. Povedal som mu niečo v štýle: „Pamätáš, raz si mi chcel niečo povedať, ale ja som ťa nechcel počúvať, no teraz chcem, dopovedz mi to.“ Začal hovoriť, nepamätám si už čo, ale daroval mi malú knižku, takú modrú gideonku, v ktorej mal zvýrazňovačom označené vety, ktoré ho veľmi oslovili. Myslím, že povedal niečo v zmysle: „... čítaj s otvoreným srdcom a pochopíš.“ Dodnes mi v pamäti veľmi utkvela jedna zvýraznená veta s Ježišovými slovami: „Hoc by si celý svet získal, ale svoju dušu zatratíš v pekle, načo ti to je?“

Začal som gideonku čítať a čítal som, až kým som ju nedočítal. Rozmýšľal som o sebe a bol zhrozený z toho, ako veľmi som bol oklamáný. Uvedomil som si, že viac už nie som katolík, že neverím vo vlastnú reformnú zmenu, v ktorej som roky zlyhával. Neveril som ani v sebazapretie a napĺňanie rôznych sviatostí, aby som sa prepracoval aspoň do očistca. Uveril som však tomu, čo je napísané v liste Efezským 2:4-5 „Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou nás zamiloval, aj keď sme boli mŕtvi v previneniach, spolu nás oživil s Kristom – milosťou ste spasení.“

A vedel som, že nie ja, ktorý som bol mŕtvy vo svojich hriechoch, ale Boh bol ten, kto ma oživil! Môj život naplnila vdácnosť. Uvedomil som si, koľko rokov som proti Bohu rebeloval a hrešil.

Koľko rokov používal jeho meno ako nadávku. Meno toho, ktorý mi daroval zrak a nepotreštal ma po spáchaní hriechov, ale ma volal k pokániu. Bol som úprimný a vyznal, že som zhrešil, plakal som a poprosil o odpustenie.

Od tej chvíle začal Boh môj život meniť. Veci, s ktorými som bojoval, zrazu nado mnou nemali žiadnu moc. Pocítil som slobodu a vyčistil svoj dom od všetkého, čo bolo proti Bohu, proti Bohu, ktorému som uveril. Spomínam si, že urobiť jednu vec však bolo veľmi ťažké, a to vyhodíť kríž so soškou. S tým som zápasil viac dní. Nakoniec to hrozné uvedomenie si, že s tým musím vôbec zápasíť a nemám v tom slobodu, do ktorej ma Boh pozval, umocnili slová, ktoré som sa si prečítal: „V duchu a v pravde“ mám pristupovať k Bohu. To všetko spolu zaúčinkovalo a kríž aj sošku som vyhodil. Od tej chvíle som bol úplne slobodný od náboženských predstáv a rituálov.

Boh pre mňa urobil veľké veci, keď ma vytiahol z bahna hriechov a daroval mi slobodu od všetkého, čo ma v živote zotročovalo. Uvedomil som si, že sloboda nespočíva v konaní toho, po čom moje telo zatúži – to je skryté otroctvo. Uvedomil som si, že skutočná sloboda naopak spočíva v nekonaní a v schopnosti ovládať sa. Prvýkrát som pocítil skutočnú slobodu, keď som čítal v Písme: „Všetko môžem, ale nie všetko je pre mňa užitočné a preto sa nenechám ničím ovládať.“

Mal som veľkú túžbu rásť a spoznávať viac vôľu Boha, ktorý neponúka otroctvo, ale slobodu. Priviedol ma do zhromaždenia kresťanov, kde som spoznal aj svoju manželku.

Keď sa spätne pozerám na svoj život, vidím, že som na Boha častokrát volal a Boh ma často aj vypočul, ale Boha som sám v skutočnosti nikdy úprimne nehľadal a keď už bola príležitosť, tak som ho nechcel vpustiť do svojho života. O to viac mu dnes ďakujem, že nie moja, ale jeho vôľa sa stala. Dnes viem, že mi nedlhoval nič okrem svojho spravodlivého hnevu. O to viac si uvedomujem milosť, vďaka ktorej som smel duchovným zrakom uzrieť Krista a spoznať to, čo sa stalo na kríži a uveriť tomu, že tam za môj hriech Boh zaplatil spravodlivú cenu.

Keď som spoznal evanjelium, dobrú správu o záchrane hriešnika samotným Stvoriteľom, tak som bol ohromený a žasol som nad láskou, zvrchovanosťou, pravdivosťou, večnosťou, múdrosťou, ale i spravodlivosťou Boha. Dodnes ma udivuje, ako táto ohromná správa nadprirodzenou mocou zmenila môj život a ako veľmi formuje moje cesty životom dodnes. Táto správa zmenila v mojom živote to, na čo som sám nemal žiadnu silu. Zmenila môj smer od nepokoja a prázdnoty k pokoju a radosti. Moja vďaka za to patrí Bohu.